ΤΑ ΠΑΡΑΜΥΘΑΚΙΑ ΣΑΣ

ΠΩΣ ΣΩΘΗΚΕ Ο ΔΙΑΒΟΛΟΣ ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΑΤΑΚΛΥΣΜΟ

Ὅταν ὁ Νῶε ἔφτιασε τὴν κιβωτὸ καὶ ἄρχισε νὰ μεταφέρη σ' αὐτὴν τὰ διάφορα ζῶα, ἔβαλε ἀνάμεσα στὴν κιβωτὸ καὶ στὴ στεριὰ μιὰ πλατειὰ σανίδα, σᾶν γέφυρα, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ περνοῦν τα ζῶα εὐκολώτερα.

Κι' ἀλήθεια ὅλα τὰ ζῶα ἔμπαιναν μέσα ἄκοπα καὶ μόνο ὁ γαϊδαρος δὲν ἤθελε νὰ μπῆ, ἀλλὰ στάθηκε καταμεσίς τῆς γέφυρας καὶ οὔτε μπρὸς πήγαινε οὔτε πίσω. Ὁ καϋμένος ὁ Νῶε τὸν ἔσπρωχνε, μὰ ἐκεῖνος τίποτε. Ἐτέντωνε τ' αὐτιά του καὶ στεκόταν στὴν ἴδια θέσι ἀκίνητος.

Στὸ τέλος ὁ Νῶε ἔχασε τὴν ὑπομονή του, τὸν ἔσπρωξε μὲ θυμὸ καὶ εἶπε :

— Ἔμπα λοιπὸν μέσα, διάβολε !

Καὶ μὲ τὸ λόγο αὐτὸ ὁ γαϊδαρος μπῆκε μέσα στὴ στιγμή.

Ὅταν τελείωσε ὁ κατακλυσμὸς καὶ τραβήχτηκαν τὰ νερὰ ὁ Νῶε ἔβγαλε ἀπὸ τὴν κιβωτὸ πρῶτα τὰ πουλιὰ καὶ τὰ ἑρπετά. Μὰ ἕνα φεῖδι εἶχε κουλουριαστῆ σὲ μιὰ γωνιὰ καὶ δὲν ἤθελε νὰ βγῆ ἔξω.

Τοῦ λέει ὁ Νῶε :

— Τί κάθεσαι αὐτοῦ. Ἄδειασέ μου ἀμέσως τὴ γωνιά.

— Δὲν μπορῶ νὰ φύγω, τοῦ λέει τὸ φεῖδι, γιατὶ ἂν φύγω θὰ βουλιάξη ἡ κιβωτός. Ἕνα ποντίκι, νὰ αὐτὸ ἐκεῖ, ἔκανε μιὰ τρύπα καὶ τὴν ἔχω βουλώσει μὲ τὴν οὐρά μου.

Τότε ὁ Νῶε γυρίζει καὶ λέει στὸ ποντίκι :

— Δὲν μοῦ λές, γιατὶ τρύπησες τ' ἀμπάρι ;

— Δὲν φταίω ἐγώ, ἀπαντάει ὁ ποντικός. Φταίει ἐκεῖνος ποὺ στέκει ἐκεῖ.

Γυρίζει ὁ Νῶε καὶ ποιὸν βλέπει σὲ μίαν ἄκρη ; Τὸν Διάβολο τὸν ἴδιον.

Μπᾶ ! Πῶς βρίσκεσαι ἐσὺ ἐδῶ μέσα ; τοῦ λέει. Ποιὸς σοῦ εἶπε νὰ μπῆς ;

— Ἡ ἀφεντιά σου, λέει ὁ Διάβολος. Ξέχασες πὼς ὅταν ὁ γάϊδαρος δὲν ἤθελε νὰ μπῆ στὴν κιβωτό,τοῦ φώναξες : «Ἔμπα μέσα Διάβολε ;»

Καὶ ἔτσι ὁ Διάβολος σώθηκε ἀπὸ τὸν κατακλυσμό.

Η ΓΙΑΓΙΑ ΣΑΣ

ΑΛΗΘΙΝΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΕΥΣΠΛΑΧΝΙΑ ΠΟΥΛΙΩΝ

Τὸ ἐπεισόδιο αὐτὸ εἶνε ἀληθινὸ καὶ τὸ ἀναφέρουν οἱ «Τάϊμς» τοῦ Λονδίνου, ἡ μεγαλύτερη ἐφημερις τοῦ κόσμου.

Μιὰ μέρα ἕνας συντάκτης της καθόταν σ' ἕναν πάγκο τοῦ μεγάλου δημοτικοῦ κήπου τοῦ Λονδίνου καὶ διασκέδαζε ρίχνοντας ψίχουλα στοὺς σπουργίτες ποὺ τιτιβίζοντας πηδοῦσαν γύρω του.

Παρατήρησε ὅμως πὼς ἕνα ἀπ' τὰ πουλιὰ αὐτὰ στεκόταν κάπως ἀπόμερα. Προσπάθησε δυὸ - τρεῖς φορὲς μὲ μερικὲς ἀπεγνωσμένες κινήσεις ν' ἁρπάξη μερικὰ ψιχουλα, ἀλλὰ τ' ἄλλα πουλιά, πιὸ γρήγορα ἀπ' αὐτό, τὸ ἔσπρωχναν καὶ ἔτρωγαν τὰ ψίχουλα. Στὸ τέλος τὸ καϋμένο τὸ πουλάκι ἀπελπίστηκε κι' ἔμεινε κατὰ μέρος κυττάζοντας τὰ ἄλλα μὲ θλιμμένο ὕφος.

Τότε ἕνα ἀπὸ τ' ἄλλα πουλιά, τὸ ζωηρότερο ἀπ' ὅλα, ἅρπαξε τὸ πιὸ μεγάλο ψίχουλο καὶ τὸ ἔφερε στὸν μικρὸ ἀδικημένο.

Φαντασθῆτε τὴν ἔκπληξι τοῦ δημοσιογράφου ὅταν τὸ εἶδε αὐτὸ τὰ πρᾶγμα. Ἡ ἔκπληξίς του αὐτὴ ἔγινε ἀκόμη μεγαλύτερη ὅταν εἶδε πὼς ὁ σπαχνικὸς σπουργίτης πέταξε κάμποσες φορὲς κοντὰ στὸν παραπεταμένο σύντροφό του κουβαλῶντας του τὰ πιὸ διαλεχτὰ ψίχουλα.

Στὸ τέλος ἡ περιέργεια τοῦ δημοσιογράφου κεντήθηκε σὲ τέτοιο σημεῖο ποὺ σηκώθηκε, πλησίασε τὸν μικρὸ ἀδικημένο σπουργίτη κι' ἀφοῦ τὸν τσάκωσε μὲ μεγάλη εὐκολία τὸν ἐξέτασε καὶ εἶδε πὼς εἶχε καὶ τὸ πόδι του καὶ τὸ φτερό του σπασμένα ἀπὸ σκάγια γυνηγοῦ καὶ δὲν μποροῦσε οὔτε νὰ πετάξη οὔτε νὰ πηδήση.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

ΕΝΑ ΜΟΝΑΔΙΚΟ ΤΣΙΜΠΟΥΚΙ

Τὸ πολυτιμότερο τσιμποῦκι τοῦ κόσμου τό ἔχει ὁ Σάχης τῆς Περρίας. Ἔχει μάκρος μισὸ μέτρο, ἂν ἀγαπᾶτε, καὶ εἶνε ὁλόκληρο ἀδαμαντοκόλλητο, ἡ δὲ ἀξία του εἶνε ἀνυπολόγιστη. Ὁ σημερινὸς Σάχης τὸ ἔχει κληρονομήσει ἀπὸ τὸν πατέρα του κι' ἐκεῖνος πάλι ἀπὸ τὸν πατέρα τὸν δικό του καὶ οὔτω καθεξῆς.

Θὰ μπορούσαμε νὰ ποῦμε πὼς εἶνε τὸ τσιμποῦκι τοῦ Δαρείου, ἂν ξέραμε πὼς τὴν ἐποχὴ ἐκείνη κάπνιζαν.

Τόσο πολύτιμο εἶνε γιὰ τὸν Σάχη τὸ τσιμποῦκι του, ὥστε ἐπειδὴ φοβᾶται μήπως τοῦ τὸ κλέψουν, ἢ ἔστω μήπως τοῦ βγάλουν ἕνα διαμαντάκι, διώρισε ἕναν ἀπὸ τοὺς αὐλικούς του τσιμπουκοφύλακα !

ΠΡΑΚΤΙΚΕΣ ΣΥΜΒΟΥΛΕΣ

ΠΩΣ ΒΓΑΙΝΕΙ Η ΜΕΛΑΝΗ

Αὐτὲς τὶς ἡμέρες, μικροί μου φίλοι, ποὺ ἀρχίσατε πάλι τὰ μηθήματά σας καὶ πήρατε στὰ χέρια σας πέννες, καλαμάρια καὶ βιβλία, θὰ ἔτυχε ἀσφαλῶς σὲ μιὰ στιγμὴ ἀπροσεξίας ἢ βιασύνης νὰ χύσετε λίγη μελάνη καὶ νὰ μουντζουρώσετε τὴν ποδιά σας, ἢ τὸ τραπέζι σας ἢ τὰ χέρια σας. Ἡ μαμὰ θὰ σᾶς μάλλωσε καὶ σεῖς βέβαια θὰ στενοχωρηθήκατε.

Μὴ στενοχωριέστε ὅμως. Ἡ μελάνη βγαίνει μὲ τοὺς ἑξῆς ἁπλούστατους τρόπους :

Γιὰ νὰ βγάλετε τὴ μελάνη ἀπὸ τὰ ροῦχα σας χύστε ἀπάνω στὸ λεκὲ λίγο γάλα ἄβραστο καὶ τρίψτε το μ' ἕνα κουτάλι. Θὰ ἰδῆτε πὼς τὸ γάλα θὰ μαυρίση, ἐπαναλάβετέ το αὐτὸ πολλὲς φορὲς ἕως ὅτου ἐξαφανισθῆ ἐντελῶς ἡ μελανιά.

Γιὰ νὰ βγάλετε τὴ μελάνη ἀπὸ τὰ ἔπιπλα ἢ τὸ πατώματα, ἀγοράστε λίγο ὀξαλικὸ ὀξὺ ἀπὸ τὸ φαρμακεῖο, πασπαλίστε μὲ αὐτὸ τὸ λεκιασμένο μέρος καὶ ὕστερα ρίξτε ἀπὸ πάνω λίγο ζεστὸ νερὸ καὶ τρίψτε ἐλαφρὰ τὸ σημεῖο ἐκεῖνο.

Ὅσο γιὰ τὰ χέρια σας, θὰ ξέρετε βέβαια πὼς ἡ μελάνη βγαίνει ἂν τὰ τρίψετε μὲ λίγο λεμόνι. Καὶ τὸ ὀξαλικὸν ὀξὺ ὅμως τό ἴδιο ἀποτέλεσμα ἔχει. Ἂν ἡ μελανιὰ εἶναι παλιὰ κι' ἔχει ποτίσει τὸ δάχτυλο, τρίψτε το ἐλαφρὰ μὲ λίγη ἐλαφρόπετρα, βγαίνει ἀμέσως.

ΤΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΣΤΟΜΑΧΙΑ ΚΑΙ ΣΤΟΜΑΧΙΑ

Ὑπάρχουν μερικοὶ ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ὅταν φᾶνε κεράσια νοιώθουνε μιὰ φαγούρα σὲ ὅλο τους τὸ κορμί ! Τὸ ἴδιο συμβαίνει καὶ μὲ τὰ στρείδια : Γιὰ ἄλλους εἶνε ἡ ὡραιότερη καὶ ἐκλεκτότερη τῶν τροφῶν καὶ γιὰ ἄλλους δηλητηριώδης.

Ἐπίσης ὑπάρχουν ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ὅταν καταπιοῦν μιὰ ἀλογότριχα ὑποφέρουν τὰ πάνδεινα, ἐνῶ ἄλλοι δὲν διατρέχουν κανέναν ἀπολύτως κίνδυνο.

ΤΡΑΓΟΥΔΑΚΙΑ

ΤΗΣ ΚΟΠΕΛΛΑΣ ΤΟ ΝΕΡΟ

Μιὰ κοπέλλα λυγερὴ
Τὸ ψηλὸ βουνὸ διαβαίνει·
Ἡ χαρὰ τὴν καρτερεῖ
Στ' ἀκρογιάλι ποὺ πηγαίνει.

* * *

Καὶ τὸ κῦμα εἶνε βαρὺ
Κ' εἶν' ἡ κόρη διψασμένη·
Βρῆκε βρύσι δροσερή,
Ἤπιε, ἀρρώστησε, πεθαίνει.

* * *

Μὰ ἡ φωνὴ της πρὶν νὰ σβύση.
Καταράστηκε τὴ βρύσι
Κι' ἀπὸ κεῖνο τὸν καιρὸ

* * *

Ἔρμη ἡ βρύσι ἔχει ἀπομείνει
Καὶ κανεὶς ποτὲ δὲν πίνει
Τῆς «κοπέλλας τὸ νερό.»

Γ. ΔΡΟΣΙΝΗΣ

ΤΟ ΠΑΙΧΝΙΔΑΚΙ ΣΑΣ

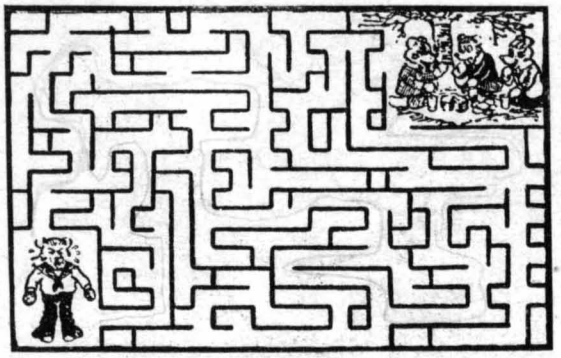

Θεέ μου τί... «θηριωδία», τί σκληρότης !... Τὰ τρία αὐτὰ λιονταράκια τὸ ρίξανε στὸ φαγοπότι κι' ἀφήσανε τὸ τέταρτο μακρυά τους νὰ κλαίη μὲ μαῦρα δάκρυα...

Τὸ καϋμένο !... Μπορεῖτε νὰ τὸ περάσετε ἀπὸ τὰ μπερδεμένα μονοπάτια ποὺ χωρίζουν ἀπ' τ' ἀδελφάκια του ; Κάμετέ το γρήγορα γιατὶ τὸ θέρισε ἡ πεῖνα καὶ μούσκεψε ἀπ' τὰ δάκρυα.